

POEM TRANS-NEURONAL

1.

Nu mă voi retrage ascetic în India,
 infinitul brownian din degetele mele mă atrage cosmic
 mi-e foame de mai multă realitate,
 piețele de homo sapiens din toate continentele
 în mutație, nu mă vor mai vinde și cumpăra.
 Revin la mine: un germen frenetic în metamorfoză
 într-o pungă cu lichid amniotic, largă cât deșertul Sahara;
 înșurubată în spirala caldă, evolutivă
 sunt purtată de o rază albastră țâșnind dintr-o
 preistorică iurtă
 spre chemarea iubitoare, șușotitoare din constelația Lira

stabilită temporar în orașul fără circumferință –
 dar la dracu cu suferința, la gunoi cu micul chinuit sentiment

Îmi cutreier dezinhibată circumvoluțiunile cerebrale
 – dune și prăpăstii și piscuri, o placă de calculator infla-
 mabilă
 labirint care gastează luciditate și miros de bucătărie –
 țelul meandrelor deocamdată îmi scapă
 îndreptat oare spre punctul Omega?
 Mă aflu peste tot și niciunde
 mi-au trebuit câteva ere ca să acced până-n țeastă
 ce zgomot de cascadă, ce bătălie explozivă a stelelor
 dar unde e scara de iridium care mă va înfige în cer?

Îmi întind o dendrită până în Kamceatka
 axonii mei au dat de fundul oceanului
 Gustul straturilor geologice e picant și nostalgic
 cel al metropolelor îmi irită papilele electronice
 teritoriul natal se resoarbe în neuronii mei nordici
 în timp ce emisfera mea dreaptă începe să emită puternic
 înfășurând simfonic Pământul

Îmi privesc cortexul pe dinăuntru: o boltă arhaică
 mocnesc acolo geneze ratate, pâlpaie câteva fisiuni nucleare
 peste o genune străveche, un vaier care nu vrea să tacă
 Trebuie să-mi trepanez o fontanelă mai largă
 dureroasă dar universală
 prin care să-mi proiectez atenția unificată spre galaxii
 Am nevoie de alte extaze
 nu-mi pasă, las totul în urmă
 mă angajez în escaladare
 cozi de comete îmi atârnă din gură

Revin la mine, în minte, în orașul fără frontiere

Vreau să-mi anticipez transformarea
 mă abstrag furios din cotidian
 un taifun informatic curăță autostrăzile perceptive
 Mă conectez la priza multiplă a supraconștientului meu
 vreau să proiectez o auroră boreală pentru un secol
 Ea începe să răsară tăcut în mijlocul pieptului
 ca un mugure de lotus roz, virtual
 într-un lac cu lapte cosmic și tandru

Zorii urcă. Urc și eu în luciditate
 între tâmplele mele se întâmplă o resurecție

Nu mă voi mai retrage în India
 nici în mănăstirile ortodoxe
 Cristos este în mine demult
 și Allah și Mithra și Buddha
 Gestația mărunță s-a terminat
 e timpul irupției supramentale
 Îmi voi multiplica rizomii imaginali
 în materia cenușie a micului nostru sistem planetar
 Prin carcasa expandată a bătrânului server intergalactic
 îmi voi întinde ludic internetul abundentei mele imaginații
 îmi voi reproduce codul genetic în nebuloasele foetale

2.

Gata cu lamentarea istorică cu mila de sine
 gata cu abisurile infra și sub conștiente
 mările lor de nămol le sublimez în hiperproduse noetice
 Am depășit cultura larvelor de fluturi laudători
 în urma mea, o paragină plină de specii expirate
 blocate în carapacea de chitină conceptuală
 Am depășit atavica marea instinctiv-lacrimonială
 sunt pe celălalt mal e curat e răcoare
 Am ajuns în fine la mine
 un turn înalt peste natură
 Sunt în sfânta sfintelor, miezul creierului,
 în programul central,
 mă bălăcesc ca o navetă spațială beată
 în propriul meu vid neural
 Acum e jocul cine-în-cine, care-pe-care
 spuma de mielină vrea în lumea suprareală
 sorbul sinapselor așteaptă un drog nou,
 o proteină ilimitantă
 Îl voi umple cu constelații

Gata cu melancolia organică
 sunt un cyborg rebel un mutant *pertinens*

mă caut prin buzunare după ceva arhetipuri
sunt mucedde, miros a mumie
Din puținul noroi ptolemeic rămas în adâncul
mitocondriilor
modelez marioneta cu multe capete a civilizațiilor uzate
o înțep cu antene de frecvență supersonică

Am s-o sfârtec cu aparatele analitice
am s-o disec cu fierăstraiele culturale
Am s-o curăț de toate cheile esoterice
demonii și monștrii am să-i scot încetișor cu penseta
și am să-i înghit

Avor tonul ei virtuos
îl voi îngropa între sâni, în plexul solar
Voi vedea cohorte fumurii de zei și animale sălbatice
ieșind din pădurea întunecată a pubisului meu
aruncându-se în oceanul geometric al minții
pulsând ca un cristal viu în expansiune galactică

Mă va dura burta de golul creat
îmi va fi rău de planeta întregă
dar din capul meu va țâșni până la astre
laserul iluminării.

3.
În mijlocul orașului transcircular
citesc un articol de ziar despre petele solare
în căldura amiezii mă bucur de soare
îmi imaginez o clipă cum ar fi să fiu o pată în soare
și brusc, nu știu cum, sunt în soare

Sunt în mintea mea și sunt totuși în soare
Mintea mea s-a expandat cu cuvântul soare
Mintea mea s-a unit cu ideea de soare
Mintea mea s-a transpus în trăirea de soare
Mintea mea a devenit soare SOARE

Sunt soare și totuși sunt minte
traversez magma incendiată, asurzitoare
Sunt minte și totuși sunt soare
există aici un punct misterios care coincide în ambele
El are prezența intensă la sine a Luminii
și versatilitatea ei orbitoare
Cu el sar dintr-o realitate în alta
printr-o răsucire interioară
Lumile în punct se întrepătrund visător, coincid
Cu el mă fixează suplu în centrul magnetic al universului
care e centrul contemplator al sinelui meu
devenit un mic soare

Apoi revin instantaneu pe Pământ.

4.
Nu, nu, nu,
Am terminat-o cu grota sufletului
pute a vechi și a frică, a desene rupestre
am rămas prea mult închis în hazna, vreau să zbor

Dau foc mistrețului ascuns înlăuntru
îl aud cum geme, cum țipă
miroase a sacrificiu, îmi place
dărâm altare, smirnă îmi curge din gură
aud hohote cosmice

Să plecați din mine
jivine de pământ și de apă
târâtoare, mușcătoare, săpătoare, carniere
vă depun în muzee.
Lăsați cale liberă, vine avalanșa minții eliberate
un nucleu incandescent cu dimensiuni multi-spirale
un poliedru scânteietor de lumină trează, ascensională
Scurgeți-vă în Lună, obsesii, fantasmă
n-aveți decât să hrăniți subconștientul altor sisteme
solare

Iată-mă:
îmi smulg rădăcinile mortuare
mă degajez de etajele părgănite, inferioare
sunt curată, sunt liberă
îmi desprind dendritele de pe fața Pământului
ard treptele rachetei corporale
sunt strălucitoare, sunt cosmică
mă umplu cu dinamită stelară

Creierul mi-e hartă și catapultă
prin el mă pregătesc să decolez
din subsolul imaginarului, din matricea terestră.

5.
Stau cu vârful picioarelor în suc gastric
al străzilor din New York, Paris și New Delhi
Consum toate transmisiunile intercontinentale din
clipa aceasta
beau glucidele tuturor posturilor de televiziune din ora
aceasta
Mă delectez cu toată neurologia Pământului
descărcată în capilarele internautice din cortexul meu
gravid de o nouă imaginație
Dar eu nu sunt asta, nu sunt asta, nu sunt asta!

Cortexul meu e un vid interstelar
în care plutesc toate artefactele și exuviile
toate dejecțiile evoluției mele primare
Mă sufoc de culturi și civilizații

Mă ustură Biblia și Coranul, mă irită Mahabharata
 sar din una în alta, gust câte puțin, mi-e rău de la toate
 Nu mai încap în nicio mitologie, în niciun scenariu
 am nevoie de un purgativ total, de un dizolvant radical
 Vreau o nouă ficțiune ultra-cuprinzătoare
 Dar oricum eu nu sunt asta, nu mai sunt asta.

Construiesc un rug cu toate credințele
 unele miros a mosc, altele a sânge și scârnă
 Le iubesc pe toate și în același timp le detest
 toate au căzut în moarte clinică, le aud expiind
 Arunc peste ele combustibilul
 unei speranțe enorme, nebune
 Scânteile ei îmbătătoare îmi calmează jungla neuronală
 hămesită de chimisme noi, postumane
 Dar eu nu mai sunt asta, nu mai sunt demult asta.

Îmi scot inima învechită din piept
 inteligența ei transpiră prea animalic, prea natural
 Fabulațiile erau forma ei de a palpa orbește un salt
 din soclul terestru spre înafară
 o arunc și pe ea în melting-pot-ul ficționalității universale
 căci îmi trebuie o inteligență mai vastă

Dar eu nu sunt nimic nimic nimic
 din toate astea.

6.
 Mă uit din nou la trecut
 un alpinist accidentat, găuri în munte pline cu larve
 umane,
 miriade de victime pe cărările pierdute în ipoteze
 reziduurile lor uitate le transform într-un suc hrănitor
 curăț cu limba sacrificii și autodafeuri, mă detașez de dicteul
 automat
 Trebuie să sparg toate seriile, toate tiparele,
 nu mai vreau control extraterestru, nu mai vreau interdicții
 mundane
 depășesc barierele fantomatice
 Mă înalț ușor deasupra agitației planetare
 sunt propriul meu satelit de comunicații eliberat
 emit din el iubire și frecvențe armonioase
 primesc și distribui gratuit muzică transcendențială
 Mă unesc astfel cu Himalaya și cu toate particulele
 elementare
 experimentez forma mea post-biologică, asta doare puțin
 Holograma mea unduitoare va putea atunci să se unească
 cu cosmosul
 într-un dans senzual, amoroș
 Metabolizez științificul, îl transform în feroare
 Fiecare act al meu este artistic, este religios.

7.
 Revin iar în mijlocul minții și privesc în toate direcțiile
 e simultan întuneric profund și o strălucire de revelație
 Stau într-un film circular proiectat încontinuu de jur
 împrejur
 sunt proiectorul, sunt filmul și sunt totuși la margine
 Valuri de culori și de sunete mă inundă hipnotic
 lumea din înăuntru-înafară dă buzna ca un fluviu
 care vrea să mă înece
 Totuși mă extrag din diluviu, mă concentrez în nacela
 mentală
 acolo crește o sferă alburie de fosforescență
 Ca un fel de pură, calmă luciditate
 care se privește privind.

Înalț deasupra haosmosului periscopul axonilor reuniți
 Gândul treaz se gândește pe sine gândind
 E o îmbăiere de endorfine necunoscute, superioare
 Am ajuns sus sus în sfârșit
 Și deodată e liniște.

8.
 Nu mai vreau limbaj de limbaje
 Nu mai vreau metaforă de metafore
 Nu mai vreau istorie de istorie de istorii
 Nici sentimente de sentimente
 Nici idei de idei de idei
 Nu mai vreau banalitate crasă, irespirabilă
 Există o înțelegere mult mai vastă
 Ea integrează oceanic toate nivelurile
 toate posibilitățile, toate contrastele
 Există un etaj de deasupra al minții
 la care încă nu există acces
 uneori ajung acolo din întâmplare
 Drumul e în fine deschis în imponderabil
 Din afara Pământului realitatea are
 doar limita meningelor mele
 care trebuie devorate
 Bucuria vastă învinge teroarea inimaginabilului
 Există o nemărginire a minții
 care lasă în urmă forma umană
 și se delectează cu toată creația

Creierul meu constelat e mai inteligent decât mine.

9.
 Inteligența nu mai vrea să doarmă, să doară,
 memorii corupte rămân dezmembrate pe maluri
 Plasma minții accelerate implodează toate monitoarele

Mic arbore in Redondo I

pe ecranele lor apare un regn delicat, digital
 Imaginile înghit existența, o transmută în biți
 biții sunt un narcotic eficace, aseptice,
 care deschide ferestre de ferestre în cer
 și înfloresc mandale de mandale de mandale

Circuitele minții se hrănesc cu energie cosmicizată
 Inteligența nu mai vrea să fie organică
 nu mai vrea să sufere, să doară, să moară
 își caută frenetic un suport regenerabil, peren
 ca să-și cloneze dezmarginirea

Viața vrea să depășească Pământul.

10.

Mă întorc în orașul fără limite
 în mijlocul cercului fără circumferință

și cu centrul multiplicat pulsati peste tot
 Mă trezesc încetișor dintr-o îndelungată torpoare
 care a durat milioane de ani
 În dimineața senină, etern orbitoare
 mă privesc atent și nu-mi vine să cred
 Capul meu are miliarde de chipuri și un singur gând vast,
 imens
 are miliarde de guri și o singură șoaptă integratoare:
 Da. Da. Da. Da. Da. Da. Da. Da. Da.

Inteligența este în sfârșit liberă
 Să fie egală cu universul de universuri
 Să fie asemeni Divinului

Și de fapt știu demult: *Totul e Conștiință.*

(2012; 2019)